

Sygn. akt: I C 1105/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Hanna Daniel
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2022 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa **M. K. i H. K.**

przeciwko **(...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W.**

o ustalenie i zapłatę

1. ustala nieistnienie stosunku prawnego między stronami wynikającego z umowy o kredyt nr (...) zawartej w dniu 15 lutego 2007 r. między powodami M. K. i H. K., a poprzednikiem prawnym pozwanego Bankiem (...) Spółka Akcyjna w W.;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 45.121,73 (czterdzieści pięć tysięcy sto dwadzieścia jeden 73/100) zł i kwotę 30.486,44 (trzydzieści tysięcy czterysta osiemdziesiąt sześć 44/100) (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 maja 2020 r. do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 12.308 (dwanaście tysięcy trzysta osiem) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Hanna Daniel

Sygn. akt I C 1105/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 sierpnia 2021 r. przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. powodowie M. K. oraz H. K. wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz łącznie kwoty 45.121,73 zł i 30.486,44 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 maja 2020 r. do dnia zapłaty, z tytułu zwrotu wszystkich świadczeń otrzymanych od strony powodowej przez pozwanego i jego poprzednika prawnego, Bank (...) S.A., w okresie od dnia 30 kwietnia 2010 r. do dnia 31 października 2019 r. na podstawie w/w umowy, jako świadczeń nienależnych z uwagi na bezwzględnie nieważność całej umowy w całości oraz o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego między stronami wynikającego z umowy o kredyt nr (...) zawartej w dniu 15 lutego 2007 r. między stroną powodową, a poprzednikiem prawnym pozwanego.

Ewentualnie powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz łącznie kwoty 14.927,48 PLN i 30.486,44 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 14.927,48 PLN od dnia 25 maja 2020 r. do dnia

zapłaty, a od kwoty 30.486,44 CHF od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty z tytułu zwrotu świadczeń strony powodowej w części nienależnie pobranej przez pozwanego i jego poprzednika prawnego, Banku (...) S.A., w okresie od dnia 30 kwietnia 2010 r. do dnia 31 października 2019 r. na podstawie abuzywnych postanowień denominacyjnych wskazanej umowy.

Ponadto strona powodowa wniosła także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w podwójnej wysokości oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz zwrotu kosztów wywołanych próbą ugodową przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Woli o sygn. I Co 747/20.

W uzasadnieniu podano, że roszczenia objęte pozwem wynikają z zawarcia przez powodów z poprzednikiem prawnym pozwanego umowy kredytu budowlanego nr (...) waloryzowanego do (...). Powodowie wskazali, że zawierając niniejszą umowę działali jako konsumenci w rozumieniu art. 22¹ k.c., gdyż umowa ta nie miała związku z jakąkolwiek ich działalnością gospodarczą czy zawodową. Kwota kredytu została przeznaczona na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych strony powodowej, tj. na zakup lokalu mieszkalnego.

W ocenie powodów umowa ta jest w całości nieważna, co implikuje roszczenie o zwrot wszystkich sum pieniężnych uiszczonych przez powodów na poczet tej umowy i ustalenie, że na przyszłość nie są oni już zobowiązani do jakichkolwiek świadczeń na rzecz banku. Wskazano, że powodowie jedynie ewentualnie sformułowali roszczenie o zasądzenie nadpłaty, jaką uścili wskutek pobierania przez pozwanego rat w kwocie wyższej niż ta, która byłaby należna, gdyby nie stosowano tych klauzul.

Zdaniem strony powodowej umowa zawarta pomiędzy stronami rażąco narusza prawo i jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Wskazano, że kwestionowana umowa narusza przepis art. 353¹ z uwagi na sposób skonstruowania mechanizmu denominacji i zasad przeliczeń walutowych służących do określania zobowiązań stron. Podkreślono, że strona powodowa była zobowiązana spłacać raty kredytu w PLN, które następnie bank przeliczał na (...) po kursie sprzedaży tej waluty ustalonym przez bank w dniu spłaty. Podkreślono, że sama możliwość jednostronnego kształtowania przez pozwanego kursu walutowego będącego podstawą ustalania salda i wysokości rat płaconych przez powodów jest wystarczająca do stwierdzenia sprzeczności umowy z naturą stosunku zobowiązaniowego.

W ocenie strony powodowej niedozwolone są w rozumieniu § 1 art. 385 (1) k.c. postanowienia zawarte w § 1 ust. 1 i § 17 pkt 1, § 2 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 przedmiotowej umowy, § 37 ust. 1 i 2, § 38 ust. 1, § 40 ust. 1-2 Regulaminu, zawierają one bowiem klauzule abuzywne.

Nadto powodowie zaznaczyli, że podczas spotkań w banku stronie powodowej ani razu nie zaproponowano kredytu w PLN, lecz zarekomendowano zawarcie kredytu denominowanego do (...). Nie przedstawiono natomiast symulacji tego kredytu z jasnymi, zrozumiałymi dla konsumentów informacjami o opłatach okołokredytowych, zasadach waloryzacji kredytu i rat do waluty obcej, mechanizmie spreadu walutowego wpływie wahania kursu tej waluty na wyrażoną w PLN wysokość raty, jak i całego salda zadłużenia w perspektywie długookresowej.

Powodowie wskazali, że klauzule denominacyjne stosowane przez pozwanego miały charakter abuzywny (art. 385¹ k.c.), gdyż przyznawały wyłącznie bankowi prawo do jednostronnego kształtowania kursu waluty obcej, a w efekcie jednostronnego ustalania wysokości zobowiązania kredytobiorców. Podkreślono, że kwestionowane klauzule rażąco naruszają interes powodów jako konsumentów (nierównomierny rozkład ryzyka kursowego). Wskazano, że klauzule przeliczeniowe nie zostały z powodami indywidualnie uzgodnione, gdyż umowa w całości stanowiła wzorzec.

Wyjaśniono, że umowa kredytu jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego z uwagi na rażącą nierównowagę kontraktową i obciążenie kredytobiorców nieograniczonym ryzykiem wzrostu kursu waluty. W dalszej części uzasadnienia powodowie podjęli rozważania w przedmiocie skutków wadliwości umowy w postaci jej nieważności

oraz konieczności zwrotu nienależnego świadczenia przez bank, ewentualnie braku związania stron klauzulami przeliczeniowymi oraz konieczności zwrotu nadpłaconej części kredytu.

Ponadto wyjaśniono, że umowa nie określała wyraźnie kwoty zobowiązania w rozumieniu art. 69 ust. 1 ustawy – Prawo Bankowe w zw. z art. 353¹ k.c. Zdaniem strony powodowej skutkuje to nieważnością tych postanowień na podstawie art. 58 § 1 k.c. (k. 6-22).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował roszczenie powodów co do zasady, jak i co do wysokości. Zdaniem pozwanego strona powodowa nie posiada interesu prawnego w żądaniu ustalenia nieważności umowy kredytu. Pozwany zaznaczył, że umowa kredytu jest ważna, w szczególności w zakresie postanowień odnoszących się do waloryzacji kredytu. Pozwany zaprzeczył, aby umowa zawierała niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Zakwestionował również, by strona powodowa nie została należycie poinformowana o ryzykach związanych z zaciągnięciem kredytu waloryzowanego do waluty obcej. Zdaniem strony pozwanej umowa polegała indywidualnym negocjacjaom, a bank ustalał kurs (...) w oparciu o weryfikowalne kryteria.

Pozwany zaprzeczył, by postanowienia umowy kredytu były sprzeczne z przepisami prawa, zasadami współzycia społecznego albo w jakikolwiek sposób naruszały zasadę swobody umów. Podkreślono, że strona powodowa otrzymała pełną informację o ryzykach związanych z zaciągnięciem kredytu indeksowanego kursem (...). Zdaniem pozwanego brak jest podstaw do upadku umowy z uwagi na rzekomą abuzywność postanowień umownych, a w przypadku ustalenia nieważności umowy kredytu po stronie kredytobiorcy dojdzie do ewidentnego nasilenia się stopnia niepewności jego sytuacji prawnej i ekonomicznej. Zdaniem pozwanego zawarte w umowie klauzule zostały sformułowane w sposób jednoznaczny i zrozumiały. Nadto postanowienia umowy dotyczące indeksacji kredytu kursem waluty (...) były przedmiotem indywidualnych ustaleń stron. Pozwany wskazał, że brak jest podstaw do uznania, iż kwestionowane postanowienia kształtują prawa i obowiązki powodów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub rażąco naruszają ich interesy. Zdaniem pozwanego taka możliwość istnieje poprzez zastosowanie średniego kursu NBP do przeliczeń świadczeń stron (k. 87-130).

Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2022 r. powodowie zostali pouczeni o skutkach ewentualnego uwzględnienia ich żądania ustalenia nieważności umowy, w szczególności pouczeni zostali, iż będzie się to wiązać z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń uzyskanych przez strony w związku z wykonaniem umowy oraz, że może się to wiązać z ewentualnymi roszczeniami pozwanego banku o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie przez powodów z udostępnionego im kapitału. Po pouczeniu powodowie oświadczyli, że mają świadomość tych konsekwencji i podtrzymali w całości swoje żądania.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały stanowiska dotychczas zajęte w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 lutego 2007 r. powodowie M. K. i H. K. zawarli z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednik prawny pozwanego) umowę o kredyt budowlany dla osób fizycznych waloryzowany kursem franka szwajcarskiego.

Powodowie wypełnili wniosek o kredyt, w którym wybrali walutę franka szwajcarskiego, w oparciu o którą miała być dokonywana waloryzacja ich zadłużenia. Kredyt przeznaczony był na zakup lokalu mieszkalnego. Powodowie zawierali przedmiotową umowę jako konsumenci.

Z § 1 ust. 1 umowy o kredyt w związku z § 37 ust. 1 Regulaminu wynika, że na powyższe cele bank zobowiązał się do udzielenia stronie powodowej kredytu w łącznej kwocie 111.607,57 CHF. Zgodnie z § 17 pkt 1 umowy integralną część umowy stanowił Regulamin kredytu hipotecznego i budowlanego.

Po uruchomieniu kredytu w walucie PLN miał zostać przeliczony na walutę (...) po kursie kupna z Tabeli kursów banku obowiązującej w dniu uruchomienia. Kredyt został wypłacony w walucie polskiej przy zastosowaniu kursu z tabel

kursowych pozwanego banku zgodnie z § 37 ust. 1 Regulaminu. Kredytobiorca miał spłacać kredyt wraz z odsetkami oraz opłatami i prowizjami wynikającymi z umowy w oznaczonych terminach spłaty.

Zgodnie z § 37 ust. 2 Regulaminu kredyt podlegał miał spłacie w złotych, przy zastosowaniu kursu sprzedaży waluty obowiązującego w banku w chwili spłaty. Natomiast odsetki, prowizje oraz opłaty, naliczane miały być w walucie kredytu i podlegały miały spłacie w złotych, przy zastosowaniu kursu sprzedaży walut obowiązującego w banku w chwili spłaty (§ 38 ust. 1 Regulaminu).

Strony umówiły się również, że bank udziela kredytu na okres od dnia zawarcia umowy do 31 stycznia 2037 r. Kwota kredytu miała być spłacana w równych ratach kapitałowo- odsetkowych.

Zabezpieczeniem przedmiotowego stosunku obligacyjnego była hipoteka zwykła w kwocie 111.607,57 CHF oraz hipoteka kaucyjna zabezpieczająca odsetki umowne i koszty uboczne do kwoty 55.803,79 CHF ustanowiona na nabywanym przez powodów lokalu mieszkalnym.

Zgodnie z § 4 ust. 1 umowy spłata kredytu następować miała w złotych. Zmiana kursu waluty wpływać miała na wysokość salda kredytu oraz raty kapitałowo-odsetkowej.

Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej. Oprocentowanie kredytu w dniu zawarcia umowy wynosiło 3,5533% w stosunku rocznym (§ 3 ust. 1 umowy kredytu).

Przed zawarciem umowy kredytowej pozwany przedłożył powodom oświadczenie o ponoszeniu ryzyka walutowego i ryzyka zmiennej stopy procentowej, które strona powodowa podpisała. Na podstawie tych dokumentów, powodowie potwierdzili, iż mają pełną świadomość ryzyka związanego z oferowanym produktem finansowym, a w szczególności tego, że w okresie obowiązywania umowy kredytu może nastąpić wzrost kursu waluty kredytu, co spowoduje podwyższenie kwoty kredytu, odsetek, kwoty raty kapitałowo- odsetkowej, przypadających do spłaty, określonych w złotych. Ponadto, że oprocentowanie kredytu jest zmienne i w okresie obowiązywania umowy może ulec podwyższeniu w związku ze wzrostem stopy referencyjnej.

dowody: wydruk z KRS pozwanego k. 135-186, 474-525, umowa kredytu budowlanego w walucie wymiennej nr (...) z dnia 15 lutego 2007 r. k. 27-30, 214-221, Regulamin kredytu hipotecznego i budowlanego k. 31-38, 317-332, Regulamin przeprowadzania transakcji wymiany walutowej k. 333-342, wnioski o udzielenie kredytu k. 188-198, wnioski o zastosowanie indywidualnych warunków obsługi klientów detalicznych k. 201-203, projekt harmonogramu spłaty kredytu k. 204, raport kredytowy k. 206-210, decyzja kredytowa k. 211-213, oświadczenie o ponoszeniu ryzyka walutowego i ryzyka zmiennej stopy procentowej k. 199-200,

Kredyt został wypłacony w transzach. Dnia 1 marca 2007 r. pozwany wypłacił na rzecz powodów kwotę 105,07 CHF (co odpowiadało kwocie 248,88 PLN, przy zastosowanym kursie 2, (...)) oraz 11.055,43 CHF (co odpowiadało kwocie 26.187,00 PLN, przy zastosowanym kursie 2, (...)), w dniu 6 czerwca 2007 r. – kwotę 33.482,36 CHF (co odpowiadało kwocie 75.961,43 PLN, przy zastosowanym kursie 2, (...)), w dniu 16 sierpnia 2007 r. – kwotę 33.482,36 CHF (co odpowiadało kwocie 76.728,18 PLN, przy zastosowanym kursie 2, (...)), w dniu 17 sierpnia 2007 r. – kwotę 33.482,35 CHF (co odpowiadało kwocie 77.360,97 PLN, przy zastosowanym kursie 2, (...)).

dowody: dyspozycja wypłaty kredytu k. 250-253, zlecenie uruchomienia kredytu k. 254-256, zaświadczenie pozwanego 20 listopada 2019 r. k. 43-48, 257-267,

Strony dokonywały zmian zapisów przedmiotowej umowy. Zgodnie z § 1 ust. 1 aneksu nr (...) z dnia 28 stycznia 2013 r. spłata kredytu udzielonego na podstawie przedmiotowej umowy następowała w (...). Aneksem nr (...) z dnia 27 kwietnia 2015 r. strony dokonały m.in. zmian warunków transakcji kredytowej w zakresie hipotek oraz w zakresie ubezpieczenia nieruchomości stanowiących zabezpieczenie kredytu.

dowody: aneks nr (...) do umowy kredytu k. 39-41, 228-232 aneks nr (...) do umowy kredytu k. 42, 240-241, wnioski o zmianę warunków kredytu budowlanego k. 222-227, 233-239, decyzja kredytowa nr (...) k. 242, raport kredytowy k. 243-248,

W wykonaniu przedmiotowej umowy w okresie od 30 kwietnia 2010 r. do 31 października 2019 r. powodowie wpłacili na rzecz banku kwoty 45.121,73 zł i 30.486,44 CHF. Powodowie nadal spłacają kredyt, pierwotnie dokonywali spłaty w PLN, aktualnie w (...).

dowody: zaświadczenie pozwanego 20 listopada 2019 r. k. 43-48, 257-267, historia rachunku k. 268-315,

Pismem z dnia 28 kwietnia 2020 r. powodowie skierowali do Sądu Rejonowego dla Warszawy- Woli w Warszawie wniosek o zawezwanie do próby ugodowej. W odpowiedzi pozwany oświadczył, że nie wyraża zgody na zawarcie ugody. Na rozprawie dnia 18 stycznia 2021 r. przewodnicząca stwierdziła, że do zawarcia ugody pomiędzy stronami nie doszło.

dowody: wezwanie do próby ugodowej z dnia 28 kwietnia 2020 r. k. 55-67, pismo pozwanego z dnia 24 maja 2020 r. k. 70-75, protokół z dnia 18 stycznia 2021 r. k. 76

Przed zawarciem umowy powodom zaproponowano jedynie kredyt waloryzowany do (...). Umowa zawarta została przez strony z wykorzystaniem przedłożonego przez bank wzorca umownego. Mechanizm spłaty nie został dostatecznie wyjaśniony powodom, żadne szczegóły dotyczące udzielanego kredytu nie zostały im wytłumaczone. Poinformowano ich, że to jeden z najbezpieczniejszych produktów kredytowych na rynku, że frank szwajcarski jest bezpieczną walutą. Nie zaprezentowano powodom kursów (...) z poprzednich lat, ani prognoz na przyszłość.

Strona powodowa nie rozumiała ryzyka walutowego związanego z kredytem waloryzowanym do (...) i nie otrzymała rzetelnych informacji w tej kwestii od pracownika banku. Poinformowano powodów, że kurs (...) ustala bank, jednak nie wyjaśniono jakimi kryteriami się przy tym kieruje. Nie wytłumaczono im reguł ustalania kursu waluty. Umowę kredytową skonstruował pozwany, nie było możliwości negocjacji, ani wprowadzania zmian w umowie. Powodowie zapoznali się z treścią umowy kredytu dopiero w dniu jej podpisywania.

Wysokość wynagrodzenia pracownika banku nie była uzależniona od liczby udzielonych kredytów walutowych.

dowody: zeznania powodów k. 453-454, zeznania świadka K. S. k. 452-453

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów oraz na podstawie zeznań powodów i świadka.

Sąd uznał za wiarygodne oraz przydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w/w dokumenty, albowiem zostały one sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla danego typu dokumentów. Ponadto ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu ani stron postępowania.

Nie wszystkie jednak dokumenty stanowiły wartościowe źródło wiedzy, w oparciu o które możliwe było ustalenie spornych faktów. Do takich dokumentów należy m.in. tabela kursów walut, zanonimizowana część ogólna umowy, zestawienie średnich kursów sprzedaży, sprawozdanie finansowe za rok 2007, 2011, 2021, kalkulator kredytowy, instrukcja ustalania i ogłaszania tabel kursowych, informacja o wysokości współczynnika korygującego kupna oraz współczynnika korygującego sprzedaży, zeznania na piśmie A. N.. Sąd uznał w/w dokumenty za zbędne dla poczynionych w sprawie ustaleń z uwagi na to, że dowody te zostały powołane na fakty nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzają jedynie do przedłużenia postępowania. Nie miały one żadnego znaczenia procesowego z punktu widzenia analizy spornej umowy kredytu oraz oceny czy jest ona zgodna z prawem i czy zawiera klauzule niedozwolone. Powołane dokumenty zawierały treści oderwane od konkretnej umowy, która jest przedmiotem sporu i z tego względu nie mogły stanowić dowodu w sprawie.

Materiał dowodowy w postaci wyliczenia wysokości roszczenia powodów z pominięciem klauzul abuzywnych także nie wniósł niczego istotnego do sprawy. Sąd na etapie rozstrzygnięcia o tym dowodzie doszedł do przekonania, że

żądanie ewentualne jest bezzasadne, a rozważeniu podlegało jedynie żądanie główne. Dowód ten był więc zbędny dla rozpoznania przedmiotowej sprawy.

Za przydatne dla rozstrzygnięcia uznał Sąd natomiast zeznania powodów, ponieważ korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Powodowie przedstawili okoliczności, w których zaproponowano im zawarcie umowy kredytu, jak również brak możliwości negocjacji poszczególnych postanowień umownych.

Sąd co do zasady dał wiarę zeznaniom świadka K. S. na okoliczność ustalenia procedury udzielania kredytu waloryzowanego klientom pozwanego. Wskazać jednak należy, że z powodu znacznego upływu czasu świadek nie pamiętał wielu szczegółów dotyczących procedur stosowanych u pozwanego. Ponadto powołany świadek przyznał wprost, że nie pamięta powodów i okoliczności zawarcia przedmiotowej umowy.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. postanowił pominąć dowód z opinii biegłego jako nieprzydatny dla rozstrzygnięcia, bowiem na etapie rozstrzygania o tym dowodzie doszedł do przekonania, że żądanie ewentualne o zapłatę jest bezzasadne, a rozważeniu podlegało jedynie żądanie główne o zapłatę.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz łącznie kwot 45.121,73 zł i 30.486,44 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 maja 2020 r. do dnia zapłaty, z tytułu zwrotu wszystkich świadczeń otrzymanych od strony powodowej przez pozwanego i jego poprzednika prawnego, Bank (...) S.A., w okresie od dnia 30 kwietnia 2010 r. do dnia 31 października 2019 r. na podstawie w/w umowy, jako świadczeń nienależnych z uwagi na bezwzględną nieważność takiej umowy w całości oraz o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego między stronami wynikającego z umowy o kredyt nr (...) zawartej w dniu 15 lutego 2007 r. między stroną powodową, a poprzednikiem prawnym pozwanego.

Ewentualnie powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz łącznie kwoty 14.927,48 PLN i 30.486,44 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 14.927,48 PLN od dnia 25 maja 2020 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 30.486,44 CHF od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty - z tytułu zwrotu świadczeń strony powodowej w części nienależnie pobranej przez pozwanego i jego poprzednika prawnego, Banku (...) S.A., w okresie od dnia 30 kwietnia 2010 r. do dnia 31 października 2019 r. na podstawie abuzywnych postanowień denominacyjnych wskazanej umowy.

W sprawie bezsporne było, że w dniu 15 lutego 2007 r. strony zawarły umowę kredytu budowlanego w walucie wymiennej udzielonego w złotych w kwocie stanowiącej równowartość 111.607,57 CHF (§ 1 ust. 1 umowy). Kredyt został wypłacony w walucie polskiej przy zastosowaniu kursu z tabel kursowych pozwanego banku zgodnie z § 37 ust. 1 Regulaminu. Kredytobiorca miał spłacać kredyt wraz z odsetkami oraz opłatami i prowizjami wynikającymi z umowy w oznaczonych terminach spłaty. Zgodnie z § 37 ust. 2 Regulaminu kredyt podlegał miał spłacie w złotych, przy zastosowaniu kursu sprzedaży waluty obowiązującego w banku w chwili spłaty. Natomiast odsetki, prowizje oraz opłaty, naliczane miały być w walucie kredytu i podlegać miały spłacie w złotych, przy zastosowaniu kursu sprzedaży walut obowiązującego w banku w chwili spłaty (§ 38 ust. 1 Regulaminu).

Zgodnie z przedłożonym zaświadczeniem pochodzącym od pozwanego banku w wykonaniu przedmiotowej umowy w okresie od 30 kwietnia 2010 r. do 31 października 2019 r. powodowie wpłacili na rzecz banku kwoty 45.121,73 zł i 30.486,44 CHF. Powodowie nadal spłacają zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy kredytu.

Sąd ustalił również, że przedmiotowa umowa zawarta została z wykorzystaniem przedłożonego przez bank wzorca umowy. Powodowie wyjaśnili w wiarygodny sposób, że nie mieli żadnego wpływu na treść umowy, szczególnie w zakresie jej postanowień, które uznają za abuzywne. Z powyższego wynika zatem, że praktycznie swoboda powodów sprowadzała się do możliwości zawarcia lub odmowy zawarcia przedmiotowej umowy na warunkach przedstawionych jednostronnie przez bank. Pozwany natomiast poinformował

powodów jedynie o fakcie, iż będą ponosić ryzyko związane ze zmianą kursu walut. Powodowie oświadczyli, iż zostali poinformowani o ponoszeniu przez nich ryzyka wynikającego ze zmiany kursu waluty, w przypadku zaciągnięcia kredytu denominowanego w walucie obcej.

W pierwszej kolejności Sąd rozpoznał żądanie główne powodów sprowadzające się do ustalenia nieistnienia stosunku prawnego w postaci umowy nr (...) zawartej w dniu 15 lutego 2007 r., ze względu na nieważność umowy z uwagi na zawarcie w jej treści postanowień niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., co miało dawać pozwanemu możliwość narzucenia sposobu ustalania wysokości kwoty podlegającej zwrotowi, a w konsekwencji i wysokości odsetek, a więc głównych świadczeń kredytobiorcy. Powołane przez powodów klauzule tj. § 1 ust. 1 i § 17 pkt 1, § 2 ust. 3 pkt 1 i ust. 4 przedmiotowej umowy, § 37 ust. 1 i 2, § 38 ust. 1, § 40 ust. 1-2 Regulaminu, w rzeczywistości mogą zostać uznane za niedozwolone. Zgodnie z treścią art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jednocześnie zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

Zaznaczyć należy, że pozwany prowadzi działalność gospodarczą w zakresie czynności bankowych. Powodowie zawarli natomiast umowę jako osoby fizyczne celem zakupu budowanego lokalu mieszkalnego oraz garażu. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że powodowie w niniejszej sprawie posiadają status konsumentów w rozumieniu art. 22¹ k.c. Podkreślić przy tym należy, że klauzula wyczerpująca przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. będzie zawsze niedozwolonym postanowieniem umownym niezależnie od tego, jakie wykształcenie, status społeczny i doświadczenie życiowe ma konsument, w związku z powyższym wykształcenie ekonomiczne powodów nie ma w niniejszej sprawie żadnego znaczenia.

Powodowie wykazali, że wskazane klauzule nie zostały przez nich uzgodnione z bankiem, a ich rola w procesie zawierania umowy sprowadzała się w zasadzie do podjęcia decyzji o zawarciu lub odmowie zawarcia umowy przygotowanej uprzednio przez bank. Jednocześnie kwestionowane klauzule mogą uchodzić za niedozwolone, albowiem przyznają wyłącznie bankowi prawo do dowolnego przerzucania odpowiedzialności za ryzyko związane ze wzrostem kursu waluty na powodów. Przede wszystkim konstrukcja walory znajdująca się w umowie powoduje możliwość narzucenia przez bank wysokości kwoty podlegającej zwrotowi, a w konsekwencji i wysokości odsetek, a więc głównych świadczeń powodów. Ustalenie ich wysokości wiązało się bowiem z koniecznością odwołania się do kursu walut ustanawianych w wewnętrznej, dowolnej i nieznannej powodom tabeli kursów banku. Takie klauzule już od dawna wskazywane są jako abuzywne z uwagi na nieokreślony i nieobiektywny miernik, podług którego następuje ostatecznie określenie wysokości zobowiązania kredytobiorcy, które jest niemożliwe do przewidzenia i obliczenia w chwili zawarcia umowy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2018 r., I CSK 628/17). Analizowane postanowienia umowy nie określały precyzyjnie rzeczywistej wysokości udzielonego kredytu, a także świadczeń kredytobiorcy, w sposób możliwy do ustalenia w oparciu o czynniki obiektywne, niezależne od kredytodawcy. W szczególności nie wskazano precyzyjnie, na podstawie jakich kryteriów bank ustala kurs wymiany waluty obcej zarówno w momencie uruchomienia kredytu, jak i spłaty poszczególnych rat. Jednocześnie zaznaczyć należy, że nie ma znaczenia dla dokonywanej oceny to, w jaki sposób bank rzeczywiście ustalał kurs w trakcie wykonywania umowy i jaka była relacja kursu banku do kursu rynkowego. Są to okoliczności obojętne na gruncie art. 385² k.c., jak również oceny możliwego naruszenia interesów konsumenta. Istotne jest jedynie, że postanowienia umowy dawały przedsiębiorcy nieograniczoną swobodę w wyznaczaniu kursu waluty, a w konsekwencji – wysokości zobowiązań konsumenta.

Dalej wskazać należy, że kwota podlegająca zwrotowi na rzecz banku nie została dostatecznie i ściśle w umowie określona, nie odpowiada ona nominalnie kwocie wykorzystanego kredytu i nie są określone w sposób obiektywny zasady jej ustalenia. Ponadto zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Oznacza to, że kredytobiorca jest zobowiązany do zwrotu określonej kwoty środków pieniężnych, którą winna wyznaczać kwota kapitału mu udostępnionego i wykorzystanego przez kredytobiorcę. Bank nie może więc żądać zwrotu większej kwoty aniżeli ściśle określonej i oddanej do dyspozycji klienta. Wszelkie zapisy umowne dopuszczające dowolną waloryzację są sprzeczne z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w zw. z art. 358¹ § 2 i 5 k.c. i rażąco naruszają interesy konsumenta.

Podkreślić przy tym należy, że abuzywność zapisów, powinno się badać na moment zawierania umowy przez konsumenta z przedsiębiorcą. W takiej sytuacji nie ma więc znaczenia, jakie zmiany w ustawodawstwie wprowadzono po zawarciu przedmiotowej umowy, jak również w jaki sposób przedsiębiorca wykonywał umowę, w tym jakie zmiany w treści stosunku prawnego między stronami były wprowadzane po zawarciu umowy. Podobne uwagi należy odnieść do aneksów zawartych pomiędzy stronami, na mocy których strony ustaliły, że w odniesieniu do kredytu walutowego, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych bezpośrednio w tej walucie. Zaznaczyć również należy, że na etapie zawierania umowy powodowie nie zostali pouczeni i poinformowani przez stronę pozwaną o tym, iż mogli zdecydować od samego początku o spłacie rat w walucie (...). Należy zatem postawić również zarzut co do spełnienia obowiązku informacyjnego po stronie banku w sposób należyty, bowiem powodom przedstawiona została jedna oferta kredytu z obowiązkiem spłaty w walucie polskiej.

Z uwagi na uznanie przez Sąd abuzywności klauzul indeksacyjnych, konieczne stało się dokonanie analizy ewentualnych skutków prawnych, do których prowadziłoby wyeliminowanie ich z umowy stron. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 zd. pierwsze k.c., postanowienia te nie wiązałyby powodów i to od momentu zawarcia umowy kredytowej. Powyższe rozstrzygnięcie powoduje, że postanowienia te stają się bezskuteczne wobec powodów, lecz jednocześnie powoduje to powstanie pewnego rodzaju „luki” w stosunku prawnym. W związku z tym powstaje problem możliwości uzupełnienia umowy innymi postanowieniami. Z bogatego dorobku orzeczniczego (...) wynika, że nic nie stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy zastąpił nieuczciwe postanowienie umowne przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym (por. m.in. wyrok z dnia 30 kwietnia 2014 r., sygn. akt C-26/13). Jednakże w orzecznictwie sądów krajowych wielokrotnie potwierdzano, że w polskim porządku prawnym nie istnieją przepisy o charakterze deklaratywnym, którymi można by w ten sposób „zapełnić” niejako powstałe braki w umowie. W ocenie Sądu utrzymanie umowy w pozostałym zakresie (tzw. „odfrankowanie” kredytu) również nie jest możliwe, albowiem uczyniłoby to umowę niemożliwą do wykonania. Na marginesie wskazać należy, że zgodnie z wyrokiem (...) z dnia 3 października 2019 r. (w sprawie C-260-18), sąd krajowy nie jest również władny uzupełniać powstałej wobec uznania za bezskuteczne niektórych z postanowień umowy luki poprzez odwołanie się do kursu średniego NBP.

Zgodnie z art. 69 ust. 2 pkt 4a ustawy Prawo bankowe, umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności - w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu.

Nieprecyzyjne i dowolne odwołanie się do bliżej nieznannej tabeli kursów sporządzonej na wewnętrzne potrzeby przez bank narusza wskazany przepis. Szczególnie istotne jest to, że strona powodowa nie wiedziała i nie mogła wiedzieć według jakiego kursu ostatecznie zostanie przeliczona jej rata, z każdym kolejnym miesiącem powodowie nie wiedzieli więc w praktyce ile wynosi rata, którą zobowiązani są uiścić. Naruszenie więc przez bank art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe jest oczywiste. Ze względu na wyeliminowanie abuzywnych klauzul waloryzacyjnych z umowy, sprzeczność umowy z przepisem art. 69 ust. 2 pkt 4a ustawy Prawo bankowe tylko się pogłębia, albowiem brak jest

wówczas jakiegokolwiek obiektywnego miernika według którego można przeliczyć kurs walut. Powoduje to w efekcie nieważność całej umowy kredytowej – zgodnie z treścią art. 58 k.c. Dodać ponadto trzeba, że umowę należy ocenić jako sprzeczną z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami także i z tej przyczyny w dniu zawarcia umowy powodowie obejmowali swoją świadomością możliwość kilkuprocentowej zwyżki i jej skutki. Taka świadomość ryzyka nie obejmuje, w ocenie Sądu, świadomego ryzyka uwolnienia kursu waluty przez kraj emisji i w efekcie zwyżki kursu o 100%. To na pracownikach banku, jako profesjonalistach, spoczywał obowiązek wyczerpującego wyjaśnienia konsumentowi skutków takich zdarzeń, istoty gwarantowania waluty przez kraj emisji i możliwych skutków jej uwolnienia, w celu uzyskania pełnego obrazu ryzyka i możliwości jego rozważenia. Ponadto, o sprzeczności umowy z zasadami współżycia społecznego, w powiązaniu z powyższymi rozważaniami, świadczy także fakt, że w przypadku tak znacznego, niemożliwego do przewidzenia wzrostu kursu waluty, cały ciężar tego zdarzenia został przerzucony na kredytobiorcę. Bank natomiast, który udzielił powodom kredytu, następnie pozyskiwał do swojej dyspozycji z tytułu rat środki znacznie wyższe, niż zaangażował, w związku z niemal podwojonym kursem franka szwajcarskiego – tak dalece niewspółmierne do środków wydatkowanych i rozsądnych zysków, że skutek ten czyni ważność umowy niemożliwą do obrony.

Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu fakt, że zasadniczą przyczyną wystąpienia przez powodów z pozwem w niniejszej sprawie jest to, iż w okresie po zawarciu umowy nastąpił znaczący wzrost kursu (...), który spowodował poważny wzrost wysokości ich zobowiązań wobec banku. W tym kontekście dla oceny zasadności żądań powodów miało zatem znaczenie również to, czy zostało oni w sposób należyty pouczeni przez pozwanego bank o wszystkich ewentualnych konsekwencjach zawarcia umowy denominowanej do waluty (...).

Bezsporne jest to, że powodowie złożyli oświadczenie o tym, iż zostali poinformowani o ponoszeniu przez nich ryzyka wynikającego ze zmiany kursu waluty, w przypadku zaciągnięcia kredytu denominowanego w walucie obcej oraz zaakceptowali to ryzyko. Pozornie treść oświadczenia powodów nie budzi wątpliwości co do zakresu ich wiedzy o ryzyku związanym z zawarciem umowy. Jednak dla oceny faktycznej ich wiedzy i świadomości ryzyka konieczna jest nie tylko analiza literalnego brzmienia oświadczenia, ale również okoliczności towarzyszących jego złożeniu.

Z wiarygodnych w tym zakresie zeznań powodów wynika, że w pozwanym banku przedstawiono im ofertę kredytu w walucie (...) jako korzystną i popularną. Poinformowano ich, że waluta (...) jest stabilną walutą. Powodowie od przedstawiciela banku nie uzyskali informacji o ryzyku związanym ze zmianą kursu (...) oraz o stosowaniu dwóch różnych kursów (sprzedaży i kupna waluty) przez pozwanego bank do wzajemnych rozliczeń stron. Nie wyjaśniono im również, w jaki sposób będą ustalane kursy waluty (...) na potrzeby kredytu. Nie przedstawiono im także wahań kursu waluty (...) na przestrzeni lat. Powodowie nie byli świadomi, że obciąża ich nieograniczone ryzyko kursowe. Działali w zaufaniu do pracowników banku. Stwierdzić zatem należy, że pracownicy banku nie mówili o zagrożeniach związanych z zaciągnięciem kredytu denominowanego do waluty (...). W ocenie Sądu takie przedstawienie niebezpieczeństw związanych z zawarciem umowy denominowanej do (...) spowodowało, że powodowie podpisując w/w oświadczenie faktycznie nie mieli świadomości, iż całe nieograniczone niczym ryzyko wzrostu kursu (...) w okresie 30 lat, na jaki zawarta została umowa, obciąża ich jako kredytobiorców.

W ocenie Sądu bank jako profesjonalista dysponujący specjalistami z dziedziny finansów i mający dostęp do danych dotyczących historycznych zmian kursów walut powinien powodom, jako konsumentom, przedstawić w sposób jasny skalę ryzyka związanego z zawieraniem długoterminowej umowy kredytu, w której wysokość zadłużenia uzależniona jest od wahań waluty obcej. Tylko takie przedstawienie ewentualnego ryzyka, z wyraźnym zastrzeżeniem, że ewentualny wzrost (...) nie jest niczym ograniczony i że wszelkie tego konsekwencje ponosić będą powodowie, można uznać za rzetelną informację umożliwiającą konsumentowi podjęcie świadomej decyzji. Powodowie traktowali bank jako instytucję godną zaufania i opierając się na informacjach, jakie uzyskali przed zawarciem umowy podjęli swoją decyzję. Rzetelne przedstawienie ryzyka związanego z zawarciem tego rodzaju umowy mogłoby mieć zasadniczy wpływ na to, czy powodowie zawarliby przedmiotową umowę. Powyższe okoliczności wskazują, w ocenie Sądu, na to, że brak należytej informacji o nieograniczonym ryzyku kursowym stanowił naruszenie zasad współżycia społecznego, takich jak zasada uczciwości i rzetelności w obrocie gospodarczym. Na uwagę zasługuje także okoliczność, że żaden z zapisów umowy nie wskazywał, na wypadek ziszczenia się tego nieograniczonego ryzyka kursowego, na mechanizmy

rozłożenia tego ryzyka na obie strony stosunku umownego, pozostawiając je w całości po stronie konsumenta, jako słabszej strony umowy, co także czyni umowę sprzeczną z zasadami współzycia społecznego. Podkreślić również ponownie należy, że wykształcenie powodów nie ma znaczenia dla oceny prawidłowości udzielanych im pouczeń, albowiem w kontaktach z bankiem w tej sprawie występowali jako zwykli konsumenci.

Zgodnie z przepisem art. 58 § 2 k.c. nieważna jest czynność prawna spreczna z zasadami współzycia społecznego, natomiast zgodnie z przepisem art. 58 § 1 k.c. nieważna jest czynność prawna spreczna z ustawą, albo mająca na celu obejście ustawy, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a w szczególności ten, że w miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. W przedmiotowej sprawie, jak to zostało wcześniej wskazane, umowa zawarta przez strony z uwagi na naruszenie zasad współzycia społecznego jest nieważna. Podkreślić należy, że również zawarcie w jej treści wskazanych wcześniej klauzul niedozwolonych powoduje jej nieważność. Jednocześnie zaznaczyć należy, że warunkiem zawarcia umowy w 2007 r. było zastosowanie w jej treści zakwestionowanych w toku procesu w niniejszej sprawie postanowień umownych, tak więc nie jest możliwe uznanie, iż umowa ta jest ważna po wyeliminowaniu z jej treści tych postanowień. Zmiana taka całkowicie zmieniałaby treść i warunki umowy.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd doszedł do przekonania, że żądanie strony powodowej dotyczące ustalenia nieistnienia stosunku prawnego w postaci umowy nr (...) zawartej w dniu 15 lutego 2007 r. ze względu na nieważność umowy jest zasadne. Uznając, że przywołane przez stronę powodową klauzule w rzeczywistości są abuzywne, bezskuteczne i nie wiążą powodów, umowa jako spreczna z przepisami prawa jest nieważna na podstawie art. 58 k.c., a bez wyeliminowanych postanowień jej wykonanie nie jest możliwe. Powodowie mają przy tym interes prawny określony w treści art. 189 k.p.c. w ustaleniu nieistnienia stosunku prawnego, albowiem takie ustalenie rozstrzyga ostatecznie o ich prawach i obowiązkach, które wynikają z istniejącego stosunku zobowiązaniowego. Ustalenie nieistnienia stosunku prawnego z powodu nieważności umowy kredytu ma ten skutek, że strony nie są nią związane i od początku nie były. Są więc obowiązane zwrócić sobie wzajemnie to, co już świadczyły na rzecz drugiej strony umowy wzajemnej.

Zgodnie art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową, ten obowiązany jest do jej zwrotu. Świadczenie spełnione jako wykonanie nieważnej czynności prawnej jako nienależne jest jednym z przypadków tej instytucji (art. 411 k.c.) W sprawie niniejszej mamy do czynienia z nieważnością umowy wzajemnej, przy czym świadczenia stron miały charakter jednorodząjowy (pieniężny). Po jej zawarciu bank przekazał do dyspozycji powodów określony kapitał. Następnie przez wiele lat powodowie spełniali świadczenia odpowiadające określonym w umowie ratom kapitałowo-odsetkowym.

Tego rodzaju sytuacja nakazuje rozważenie zasadności roszczenia powodów o zapłatę z uwzględnieniem przepisu art. 409 k.c., zgodnie z którym obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu. Istota problemu sprowadza się do wykładni sformułowania zużył lub utracił (korzyść) w taki sposób, że nie jest już wzbogacony. Wykładnia językowa nie prowadzi do wystarczającego rezultatu, nakazuje jedynie badać stan wzbogacenia strony, która uzyskała korzyść majątkową. Natomiast nie można jednoznacznie stwierdzić, czy roszczenia stron należy rozpatrywać zupełnie od siebie niezależnie, czy też świadczenie wzajemne należy brać pod uwagę jako element stanu majątkowego strony wpływający na wysokość wzbogacenia. W doktrynie problem ten jest dostrzegany jako spór pomiędzy zwolennikami tzw. teorii dwóch kondykcji (nakazującej niezależne rozliczenia roszczeń) i tzw. teorii salda (uznającej, że w razie świadczeń wzajemnych istnieje tylko roszczenie wobec tego podmiotu, który uzyskał korzyść o większej wartości).

Zgodnie z zapatrywaniem, któremu wyraz dał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2021 r. (sygn. akt III CZP 6/21), w przypadku następczej nieważności umowy jak w sprawie niniejszej, po obu jej stronach występują dwa niezależne od siebie roszczenia o zwrot świadczeń nienależnie spełnionych. Uwzględniając fakt, że powołana uchwała zyskała moc zasady prawnej, a co za tym idzie jako taka stanie się wiążącym elementem orzekania przez Sąd Najwyższy w innych tego rodzaju sprawach, Sąd uznał za zasadne przyjęcie prezentowanego poglądu za w pełni przystającego

do sytuacji faktycznej, prawnej oraz procesowej w niniejszej sprawie, co skutkowało uwzględnieniem roszczenia głównego powodów o zapłatę kwot 45.121,73 zł i 30.486,44 CHF.

Mając na uwadze wszystkie przytoczone okoliczności, Sąd na podstawie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. ustalił nieistnienie stosunku prawnego między stronami wynikającego z umowy o kredyt nr (...) zawartej w dniu 15 lutego 2007 r. między stroną powodową, a poprzednikiem prawnym pozwanego Bankiem (...) S.A. w W. (pkt 1 wyroku).

Sąd na podstawie art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 385¹ § 1 k.c. i art. 58 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 45.121,73 zł i 30.486,44 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 maja 2020 r. do dnia zapłaty (pkt 2 wyroku). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c., obciążając przegrywającego pozwanego kosztami postępowania poniesionymi przez powodów. Na koszty procesu, które ponieśli powodowie złożyła się uiszczona przez nich opłata od pozwu – 1.000 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika – 10.800 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 34 zł oraz koszty wywołane podjętą próbą ugodową w wysokości 200 zł tytułem opłaty sądowej od wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictw oraz 240 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 12.308 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Sąd nie znalazł przy tym podstaw do przyznania stronie powodowej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej, ponieważ nie uzasadniały tego ani stopień skomplikowania sprawy ani szczególny nakład pracy pełnomocnika powoda, który to nakład miał standardowy charakter. Wskazać przy tym należy, że pozwy, których przedmiotem są tzw. kredyty frankowe nie stanowią obecnie spraw precedensowych, które byłyby skomplikowane pod względem prawnym i faktycznym.

SSO Hanna Daniel